

Вазовъ е писалъ сжщо така много и хубави произведения въ проза — романи, разкази, пжтни белжки. По-важни отъ тѣхъ сж преди всичко прекрасниятъ романъ „Подъ игото“, после „Нова земя“, „Светославъ Тертеръ“, „Немили-недраги“, „Чичовци“, „Великата рилска пустиня“ и много други.

Вазовъ е работилъ сжщо така и за театъра. Написалъ е нѣколко драми, въ които е изразилъ все сжщото свое чувство на голѣмъ родолюбецъ. Отъ тѣхъ ще споменемъ „Къмъ пропасть“, „Бориславъ“, „Хъшове“ и други.

Вазовъ е почналъ своята писателска дейность преди освобождението, но по-голѣмата частъ отъ живота и творчеството му спада къмъ

времето на свободна България. Позналъ горчивинитѣ на робството, изпиталъ благодатъта на свободата, Вазовъ половинъ вѣкъ е пѣлъ и работилъ съ перо въ ржка за благо то на своя народъ. Нѣма събитие въ живота на нова България, на което поетътъ като живо ехо да не се е отзовалъ съ своето благородно сърдце. Той е живѣлъ всѣки день съ тжгитѣ и радоститѣ на родината, и неговитѣ творения сж живата история на нашето време. Нѣма български кжтъ, дете да не е достигало неговото име; нѣма българинъ, който да не знае нѣкои отъ неговитѣ пѣсни, който да не е челъ неговии книги. И съ право Вазовъ се смѣта нашъ най-скжпъ и истински народенъ поетъ.

